

ρου θέλουσι καταδείξει οίους καὶ ὅσους θησαυροὺς καὶ μεθόδους εἶχομεν, ἅτινα παντελῶς ἠγνοοῦμεν, καὶ τούτου ἕνεκα προετιμῶμεν τὸν ἐκ τῶν ξένων φιλολογιῶν οὐχὶ πάντοτε κατάλληλον ἡμῖν καὶ ἀκίνδυνον δανεισμὸν γνῶσεων μηδὲν ὡς συναδουσῶν πρὸς τὰς παραδόσεις ἡμῶν καὶ ιδέας.

Τρέφων πλῆρη τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τὴν εὐδοκίμῃσιν καὶ προκοπὴν τῆς φιλίας ὁμογενοῦς νεολαίας, μετ' ἐλπίδων γλυκεῶν προσφέρω αὐτῇ τὴν **Νεοελληνικὴν Κιβωτὸν** τῆς φιλολογίας καὶ γραμματολογίας τῶν πατέρων ἡμῶν, εὐχόμενος ἀπὸ μέσης καρδίας ὅπως οἱ φίλοι συνάδελφοι διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας καὶ φιλοτιμίας αὐτῶν ὑπερακοντίσωσι πᾶσάν μου ἐλπίδα.

Ἐν τῷ Πέραν, τῇ 17 Ἰουνίου 1892.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

## Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ Ω ΖΩΜΕΝ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΓΝΩΡΙΜΙΑ.

(Διάλογος).

Ἡ Κυρία ΦΡΑΖΑΡ

ΔΙΚ ΦΡΑΖΑΡ

Δεσποινὶς ΜΠΟΛΤΟΝ

(Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ οἴκου τῆς κυρίας Φράζαρ).

Ἡ κυρία Φράζαρ καλλιμωρὸς τεσσαρακονταετής κυρία γράφει ἐν γραφεῖῳ, φέρουσα καὶ τὸν πῖλον αὐτῆς. Ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆς Δίκ Φράζαρ, νέος εἰκοσιοκταετής τὴν ἡλικίαν, περατώσας ἀκριβῶς πρόγευμα, ὅπερ εἶχε βραδύνει κατὰ τι καὶ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ ὁποῦ εὐρίσκονται εἰσέτι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἵσταται παρὰ τὴν τοῦ τοίχου θερμάστραν, καπνίζων.

Κα Φράζαρ. Εἶναι τὸ μόνον, ὅπερ δεῶν νὰ γείνη — ὁ μόνος τρόπος καθ' ὃν μετὰ πιθανότητος δύναμαι νὰ σκεθῶ ὅτι θὰ σοὶ βοηθήσω. Νυμφεύθητι τὴν δεσποινίδα Μπόλτον — τούτῳλάχιστον προσπάθησον νὰ συζευχῇς, αὐτὴν — καὶ θὰ ἴδω τί εἶναι δυνατόν νὰ γείνη. Ἄν μὴ πράξης τοῦτο, νίπτουαι ἀπλῶς τὰς χεῖρας.

Δίκ. Ἀλλά, θεῖα, οὐδέποτε ὑπῆρξεν θιασώτης τοῦ γάμου.

Κα Φράζαρ. Τότε ὀφείλεις νὰ μάθῃς νὰ ἦσαι τοιοῦτος.

Δίκ. Ἀλλὰ δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅτι θὰ ἐνυμφεύμην διὰ χρήματα; Νὰ φαντασθῆτε ὅτι θὰ ἐνυμφεύμην ἐν γένει! Δὲν εἶμαι κατὰλληλος πρὸς τοῦτο — ὑπεραγαπῶ τὸν οἰκιακὸν βίον. Ἀναμφιβόλως ἡ δεσποινὶς — ὅποιονδήποτε καὶ ἢ τὸ ὄνομα αὐτῆς — θὰ θέλῃ νὰ ἐξέρχεται καθ' ἐσπέραν εἰς τοὺς χοροὺς καὶ ἐφεσπερίδας καὶ τὰ τοιαῦτα — ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνθρωπὸς τῶν χορῶν.

Κα Φράζαρ. Τότε ὀφείλεις νὰ καταστῇς τοιοῦτος ἐν ἀνάγκῃ. Θὰ σοὶ εἶπω, Δίκ, τί πρέπει νὰ γείνη — οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ὠφελεῖ τὸ μεμψιμοιεῖν. Ἀπερρασίθη, ἢ μάλλον θ' ἀπορρασίθῃ πάραυτα. Ἀπορρασίσον αὐτὸ ὅσον τάχιστα. Ἡ δεσποινὶς θὰ μένῃ παρ' ἡμῖν τὴν ἐσπέραν τῆς σήμερον.

Δίκ (ἐκπλησσομένης). Τί!

Κα Φράζαρ. Καὶ παρακαλῶ ν' ἀρχίσῃς πάραυτα νὰ φαίνεσαι ὅσον τὸ δυνατόν μάλλον εὐπροσέγγυος.

Δίκ. Ἐν τι ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι καθ' ὁλοκληρίαν ἐλησμονήσατε, θεῖα. Δυνατὸν κληρονόμος, οἷα ἡ δεσποινὶς Μπόλτον, νὰ φροντίζῃ περὶ προσώπου κατέχοντος θέσιν, οἷαν ἐγώ, ἀνευ χρημάτων δηλ., ἀνευ ἐλπίδων ἐπιτυχίας ἐν τῷ βίῳ καὶ ἰδιαζόντως ἀνευ ἐλκυστικῆς μορφῆς (στρέφων, ἐσοπτρίζεται ἐν τῷ ὑπὲρ τὴν τοῦ τοί-

χου θερμάστραν κατόπτρῳ καὶ μειδίῃ). Βλέπετε ὅτι λέγω «εἶναι δυνατόν» καὶ οὐχὶ «εἶναι πιθανόν».

Κα Φράζαρ. Ἡ δεσποινὶς Μπόλτον ἔχει πάντα λόγον νὰ ἐπιθυμῇ νὰ συζευχῇ. Δὲν ἔχει γονεῖς, ἀνοίκειον δὲ δι' αὐτὴν εἶναι νὰ ζῇ ἐν τῇ ἐξοχῇ μεθ' ἐταίρου ἢ καὶ νὰ μένῃ ἄλλως μετὰ φίλων ἐν Λονδίῳ. Ἡδὲ ἄγει τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς.

Δίκ. Πῶς συνέβη ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἤδη συζευχθῇ;

Κα Φράζαρ. Ἄ, τοῦτο εἶναι ἰδιοτροπία αὐτῆς. Τοσοῦτον ἀποστρέφεται τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ τύχῃ συζύγου ἕνεκα τῶν χρημάτων αὐτῆς, ὥστε ἀποθαρρύνει πάντα κύριον. Ἄμα ὡς ὑποπεύσῃ τοιοῦτο τι. Πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ προσηκτικὸς εἰς ὅ,τι δῆποτε καὶν πράττης, νὰ μὴ φαίνεσαι ὅτι σκέπτεσαι περὶ τῶν χρημάτων αὐτῆς.

Δίκ (βλακωδῶς). Πῶς νὰ κατορθώσω τοῦτο.

Κα Φράζαρ. Ὡ, νομίζω ὅτι θ' ἀναβέσω τοῦτο εἰς σέ!

Δίκ. Καὶ εἶναι αὕτη εὐειδής;

Κα Φράζαρ (ἐμφατικῶς). Ἐχει πέντε χιλιάδας τὸ ἔτος!

Δίκ. Εἶναι πολὺ δυσειδής;

Κα Φράζαρ. Ὡ, τί βῆσανος εἶσαι, Δίκ! Ἀφοῦ ἄπαξ ἀπεράσις νὰ προσπαθήσῃς νὰ νυμφευθῇς, τί ἐνδοκίμει ἂν ἦναι ἢ οὐ. Διατί νὰ τυφλώτῃς πρὸ τῶν πραγμάτων. Διατί ν' ἀξιοῖς ὅτι μέλλεις νὰ ὑποπέσῃς εἰς ἔρωτα. Διότι ὑποθέτω ὅτι ἔχεις ἀποφασίσει ἤδη, δὲν ἔχεις ἀπορρασίσει;

Δίκ. Καλλίστα. Θὰ γείνω τόσον ταπεινὸς καὶ φιλοχρήματος ὅσον ἐπιθυμεῖτε. Εἴπετέ μοι ὅμως ὅπωςδῆποτε πρὸς τίνα ὁμοιάζει — τί εἶδος κορασίου εἶναι. Διότι δύναμαι ἐγὼ νὰ γείνω σχεδὸν παντὸς εἶδους ἀνθρώπος, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζω ὁποῖον εἶδος ἀνθρώπου ἀρέσκει αὐτῇ. Ἄν ἦναι φίλη τῶν ἀθλήσεων, θὰ ὁμιλῶ περὶ ἀγροτικῶν παιγνίων, περὶ κωπηλασίας ἐν λέμβῳ, ἂν ἦναι φίλη τῆς καλλιτεχνίας θὰ ξυρίσω τὸν μύστακά μου, θὰ φέρω πράσινον ἄνθος καὶ θὰ ἀρύομαι ρήτρας ἐκ τοῦ τελευταίου γάλλου ποιητοῦ. Εἶναι φίλη τῆς καλλιτεχνίας; Ὅποιαί αἱ ἰδιαίτεραι βλῆψεις αὐτῆς περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐντυπώσεως; Εἶναι φίλη τῆς μουσικῆς; Ἡδύναθε νὰ μοὶ δώτῃτε περὶ τούτων πληροφορίας.

Κα Φράζαρ. Νὰ σοὶ εἶπω· μολονότι οὐδ' ἀπ' ἐλάχιστον εἶσαι ἀξίος τούτου, εἶναι ὅμως θελκτικὸν κοράσιον. Θὰ σ' ἐξυπηρετῇ ἀκριβῶς ἂν ἦτο πᾶν ὅ,τι ἀποστρέφεσαι, ἀλλὰ δὲν εἶναι (διπλῶναι ἐπιστολήν). Εἶναι πολλῶ ὠραιότερον παρ' ὅσον σοὶ ἀξίζει. Ἡδὲ ὀφείλω νὰ ἐξέλθω — ὑπάρχει δημοπρασία τὴν ὁποίαν δὲν νομίζω καλὸν νὰ παραμελήσω (διευθετῇ τὸν πῖλον αὐτῆς ἐμπροσθεν τοῦ κατόπτρου). Εἶναι φίλη τῆς μουσικῆς ἡ δεσποινὶς, ἐνεθυμήθην τώρα.

Δίκ. Ὡ, δυστυχία! συναυλία ὀρχήστρας, φωνητικῆς μουσικῆς, μελοδράματα, ὑψίφωνοι, βαθύφωνοι. Καλῶς ἐν τι ἀπερρασίσα — θὰ ψάλλω εἰς αὐτὴν ἐγὼ αὐτός. Τοῦτο δυνατόν νὰ θεραπεύσῃ τὴν πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσιν αὐτῆς.

Κα Φράζαρ. Δίκ. Σὲ καθικετεύω! Μὴ πράξῃς τι πρὸ τοῦ γάμου σου, ἐν πάσῃ περιπτώσει (ἐξέρχεται καί, ἐπιστρέφουσα, λέγει): Ὡ, ἐλησμονήσα, ἀναμύνω ἐνταῦθα παιδαγωγὸν διὰ τὰ τέκνα. Ἄν αὕτη ἔλθῃ πρὶν ἢ ὑποστρέψω, μὴ ἐπιτρέψῃς αὐτῇ ν' ἀπέλθῃ, μέχρις ὅτου ἐπιστρέψω (ἐξέρχεται).

Δίκ. (λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας ἐφημερίδα). Οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον μοὶ ἀρμόζει τοῦτο· σχέδια, ραδιοργαῖα καὶ ἄλλα παραπλήσια — ἐγὼ εἶμι ἐν γένει ἀυθόρμητος τὴν ἐνέργειαν. Οὐδεμίαν νέα εἰδήσεις ὑπάρχει ἐν ταῖς ἐφημερίσις — οὐδεμίαν ἐκτὸς τῶν εἰς τὴν ἐμφλουέντζαν ἀναγομένων (ἐξαπλόνεται. Ἀκούεται ἤχος κώδωνος).

Δίκ. Τίς ἀρά γε νὰ ἦναι;

(Εἰσέρχεται ἡ κ. Μπόλτον. Ὁ ὑπηρετὴς ἀναγγέλλει αὐτὴν δυσλήπτως καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰ τοῦ προγεύματος).

Δίκ. Αὕτη θὰ ἦναι ἡ παιδαγωγὸς — τί ὠραῖον κοράσιον (κατὰ μέρος) εἶτα προχωρῶν ἐμπρός): Ὡ, ἡ κ. Φράζαρ παρεκάλεσέ με νὰ εἶπω υἱὸν ὅτι ἡναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἐλπίζει ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃτε πρὶν ἢ ὑποστρέψῃ.

Δεσποινὶς Μπόλτον: Νὰ ἀναχωρήσω; ἀλλὰ μόλις ἦλθον.

Δίκ. Ἀκριβῶς. Ἐλπίζει — ἐννοῶ δηλ. ὅτι θὰ περιμενῇτε με-

κρόν, δὲν θὰ περιμένετε; Ἡ θεὰ μου μοὶ εἶπεν ὅτι περιέμενον ὑμᾶς ἵνα συνομιλήσητε περὶ — διδασκαλίας τῶν τέκνων.

δεσποινὶς Μπόλτον (κατὰ μέρος): Νομίζω ὅτι εἶμαι παι-  
δαγωγὸς (Πηλιόμαχος εἰς τὸ πῦρ ἵνα θερμάνῃ τὰς χεῖρας αὐτῆς) Μάλιστα, μάλιστα· δὲν ὠρίσθη εἰσεῖτε ἐπακριθῶς.

Δίκ. Ἄλλ' ἐλπίζω ὅτι καθορισθῆσεται.

δεσποινὶς Μπόλτον: Διατί;

Δίκ. Τὰ παιδιὰ θὰ ἦσαν λίαν εὐτυχῆ, νομίζω, πολὺ δὲ ἀγαπῶ αὐτά. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἦναι ἀτυχῆ, (κατὰ μέρος) φοβερὰ κτηνίδια!

δεσποινὶς Μπόλτον: Ἀγαπᾶτε τὰ παιδιὰ;

Δίκ. Ἄν θέλῃτε νὰ ὁμιλήσω ὅμως ἐλευθέρως—οὐχί, ἀποστρέφομαι αὐτά. Εἴτε κραυγάζουσι καὶ καταρρίπτουσι τὰ πράγματα καὶ ὁμι-  
λοῦσιν ὅλως ἐσφαλμένως, ἢ εἶναι «πανοῦργα» καὶ πολύτιμος δαπανᾶται χρόνος ἐν τῇ προσπάθειᾳ τοῦ ἀναγκάσαι αὐτὰ νὰ εἰπωσι καὶ, ὅπερ οὐ-  
δεὶς ἐνδιαφέρεται ν' ἀκούσῃ. Κατ' ἐμὲ εἶναι τρομερὸν, πρόσωπον τοσοῦτον — θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε τὴν ἔκφρασιν—θελκτικόν, ὅσον ὑμεῖς δεσποινίς. . .

δεσποινὶς Μπόλτον. Τζῶνς.

Δίκ. Δεσποινίς Τζῶνς—μάλιστα, ἐνθυμούμαι ἡ θεὰ μου ἐπαι-  
σάτο μοι λόγον—νὰ δαπανᾶται ὁλόκληρον ὑμῶν τὸν βίον, δίδουσα αὐτοῖς μαθήματα—διδάσκουσα τὰ νεαρὰ τί ἐστὶν ἰδέα καὶ τὰ τοιαῦτα—εἰς πλάσματα, ἅτινα ἀδυνατοῦσι νὰ ἐκτιμῶσιν ὑμᾶς.

δεσποινὶς Μπόλτον (μειδιῶσα). Εἶναι δυσχερὲς—ἐνίοτε!

Δίκ. Θὰ εἴχετε ἀνάγκην νὰ ἐξέρχῃσθε εἰς περίπατον, νὰ διασκε-  
δάζηται, νὰ χορεύηται καθ' ἐσπέραν—καὶ τὰ τοιαῦτα.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὡ, δὲν ἔχω τοιαύτην ἰδέαν περὶ  
τῆς διασκεδάσεως. Νομίζω ὅτι οὐδὲν τὸ τερπνότερον τοῦ δαπανᾶν μίαν  
ἐσπέραν παρὰ τὸ πῦρ ἐν ἀναπαυτικῇ ἔδρᾳ μετὰ καλοῦ βιβλίου καὶ κα-  
λοῦ φίλου.

Δίκ. Πόσον παρὰδοξον! Ἀκριθῶς τοιαύτην ἔχω καὶ ἐγὼ ἰδέαν.  
Καὶ ἀντιτάσσεσθε κατὰ τοῦ καπνίσματος;

δεσποινὶς Μπόλτον (γελῶσα). Ὡ, δύνασθε νὰ καπνίσῃτε ἂν  
θελῃτε!

Δίκ. Ἄ ποτέ! ὁμιλοῦν ὑποθετικῶς. Πράγματι ὅμως θὰ ἦναι δυ-  
σχερὲς ἔργον τὸ ἐπιμελεῖσθαι τὰ μικρὰ ταῦτα ἀνήσυχα πλάσματα.

δεσποινὶς Μπόλτον. Βλέπετε ὅτι ταῦτα εἶναι αἱ δοκιμα-  
σίαι τῶν πενήτων!

Δίκ. Ἄ! Δὲν εἶναι φοβερόν; Πρὸς τίνα λέγετε τοῦτο; Ὅποια  
δὲν ὑπέστην ἐκ τούτου;

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὑμεῖς;

Δίκ. Βεβαίως εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ βίου μου. Γεννηθεὶς ἐκ  
πτωχῶν ἡ μὲλλον ἐκ γονέων ἥκιστα νουεχῶν, οἵτινες ἀνέβρεψάν με  
μετὰ τάσεων. Ἐσπερ ἀδυνατῶ νὰ ἱκανοποιήσω, οὐδὲν ἔχω ἤδη ἐπὶ γῆς  
εἰ μὴ γρῆν καὶ μάλιστα οὐχὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν. Ἡδὴ περιορίζω τὰς  
δαπάνας μου καὶ πολλὰν ἀνευρίσκω τὴν δυσχέριαν. Παρητήθην τὰς  
ὥρας ἀμάξας. Ἀγνοεῖτε τί μοὶ ἐστοίχισε!

δεσποινὶς Μπόλτον. Τί τὰ ἀμάξια.

Δίκ. Οὐχί—ἡ θυσία.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐργάζεσθε;

Δίκ. Πῶς, ἐδοκίμασα πάντα σχεδόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσον εὐχερῆ.  
Ἐπειμῶν νὰ ἐναγροληθῶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Ἐπειμῶ σειρὰν ἄρ-  
θρων εἰς ἐφημερίδας. . .

δεσποινὶς Μπόλτον. Καὶ ἐπεστράφησαν.

Δίκ. Οὐχί, δὲν ἐπεστράφησαν διότι ἐλησμονήσα νὰ ἐσωκλείσω  
φάκελλον ἐνεπίγραφον καὶ φέροντα γραμματόσημον. Ἄλλ' οὐδέποτε ἐδη-  
μοσιεύθησαν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό. Ἄλλοτε ἔγραψα δρᾶμα  
καὶ ἤμην λίαν εὐτυχῆς, διότι ἐπέτυχον θεατρῶν, ὅστις ἀνέγνω αὐτό.  
Ἄλλ' ἀκριθῶς σκέφθητι, ὁ ἀνὴρ οὗτος ὅστις οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει  
με—ἔγραψέ μοι ἐπιστολὴν περὶ τούτου, τόσον κριτικὴν καὶ δηκτικὴν  
ὥς νὰ ἦτο ὁ οἰκειώτατος τῶν φίλων μου! Δὲν ἦτο τοῦτο ἀποθαρρυντικόν;

δεσποινὶς Μπόλτον. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω ὅτι οὐδὲν  
ὑπάρχει ἔργον ἐν ᾧ νὰ ἐνασχοληθῇτε.

Δίκ. Ἀγπητή μοι, δεσποινίς Τζῶνς, ἂν εἶχόν τι, ὅπερ νὰ μ'  
ἐνθαρρύνῃ—συμπάθειαν, ὁδὸν ἀτέρως, τοιοῦτό τι τέλος—θὰ ἦτο λίαν  
εὐχερὲς· ἀλλ' ἐν τῇ κόσῳ εἰμὶ σχεδὸν μελαινωμένος.

δεσποινὶς Μπόλτον. Εἴθε πράγματι;

Δίκ. Μάλιστα. Δὲν ἔχω συγγενεῖς ἐκτὸς τῆς θεᾶς μου—δὲν πα-  
ραπονοῦμαι δ' ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ πλείστους  
γνωστούς, ἀλλ' οὐδένα φίλον· σωροὺς προσκλήσεων, ἀλλ' οὐδὲ ψυχὴν,  
ἥτις νὰ φροντίζῃ δι' ἐμέ· ἐπὶ λόγῳ τῆς τιμῆς μου δὲν ἔχω κανένα.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὡ, υπερβολικῶς ἐκφράζεσθε.

Δίκ. Τοῦναντίον. Κάπως ἄτοπον μοὶ φαίνεται νὰ παρακαλέσω  
ὑμᾶς μόνον ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς βραχείας ταύτης γνωριμίας, νὰ γίνηται  
φίλη μου, ἀλλὰ θὰ ἤμην λίαν εὐγνώμων ἂν ἐπράττετε τοῦτο.

δεσποινὶς Μπόλτον. Βεβαίως θὰ ἀποβῶ τοιαύτη, ἂν  
θελῇτε.

Δίκ. Εὐχαριστῶ, χιλιάκις εὐχαριστῶ (λαυβάνει τὴν χεῖρα αὐτῆς).  
Καὶ θὰ μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ ὁμιλῶ ὑμῖν περὶ τῶν ἰδεῶν μου, ἐλπιδῶν  
καὶ τῶν τοιοῦτων (ἀκούεται ἱχθὺς κώδωνος). Ἦλθεν ἡ θεὰ μου. Δύνα-  
μαι νὰ ζητήσω τι παρ' ὑμῶν καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον καὶ καταλήξῃ  
ἢ μετ' αὐτῆς ὑμετέρα συνέντευξις—ἐννοῶ δηλ. καὶ ἂν διακανονισθῇ τὸ  
ζήτημα ἢ οὐ— θὰ ὑποσχεθῇτε ὅτι θὰ ἐπανιδῶ ὑμᾶς;

δεσποινὶς Μπόλτον. Εὐχαρίστως (ἐξέρχεται τοῦ δωματίου  
διὰ μιᾶς θύρας ἐνῷ ἡ κ. Φράζαρ εἰσέρχεται δι' ἄλλης).

Κα Φράζαρ (ἀποσφραγίζουσα τηλεγράφημα). Ἀγαπητέ μοι,  
πόσον κοπιῶδες).

Κα Φράζαρ. Τίς ἦλθεν;

Δίκ. Ἡ δεσποινὶς Τζῶνς.

Κα Φράζαρ. Ποία εἶναι ἡ δεσποινὶς Τζῶνς;

Δίκ. Πῶς, ἡ παιδαγωγός. Εἶναι θελκτικῇ, ἐντελῶς θελκτικῇ.  
Ἡράσθην αὐτῆς ἐκ πρώτης ὄψεως. Πρέπει νὰ προσλάβῃτε αὐτὴν διὰ  
τὰ παιδιὰ. Ἀδυνατεῖτε νὰ φαντασθῇτε, πόσον ὥραία εἶναι! Σχεδὸν  
συνεφώνησα μετ' αὐτῆς!

Κα Φράζαρ. Δι' ἐμέ;

Δίκ. Οὐχί—δι' ἐμέ—τούλάχιστον θὰ ἐπεθύμουν νὰ συμβιβασθῶ  
μετ' αὐτῆς. Ἄλλως, θεὰ—ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ ἄλλου ἐκείνου ζητή-  
ματος, τῆς δεσποινίδος Μπόλτον—ἀλλ' ἀνωφελές—ἄχρηστον. Πρέπει νὰ  
ἀπαλείψῃτε αὐτὸ ἐκ τῆς ὑμετέρας διανοίας. Οὐδέποτε ἤμην ἀρεστός  
αὐτῇ—ἐννοῶ ὅτι μετὰ βεβαιότητος οὐδέποτε θ' ἀρίσω αὐτῇ καὶ ὀφείλω  
νὰ ἐργασθῶ· εἶναι ταπεινωτικὸν τὸ νυμφεύεσθαι διὰ χρήματα. Δὲν θὰ  
πράξω τοῦτο. Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος—δὲν ἔχω ἐγκέφαλον, ὅσο βραχίονας. . .

Κα Φράζαρ. Ὡ, ἀγαπητή! Πόσον χαίρω βλέπουσά σε. Δὲν  
ἐγίνωσκον ὅτι ἦσο ἤδη ἐδῶ. Νὰ συστήσω σοι τὸν ἀνεψιόν μου.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὡ, συνέστησεν ἤδη αὐτὸς ἑαυτόν!

Δίκ. Πῶς, δύναμαι νὰ παρακαλέσω νὰ μοὶ συγχωρήσῃς τὸ  
ἀνόητον σφάλμα μου;

δεσποινὶς Μπόλτον. Πῶς, βεβαίως θὰ σὲ συγχωρήσω!  
Ἡμεθα μεγάλοι φίλοι, κυρία Φράζαρ· διαβεβαιῶ ὑμᾶς περὶ τούτου—  
μολοντι, πρὸς τὸ παρόν, τοῦτο ἀπετέλει σύντομον γνωριμίας.

## Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

### XXII.

Ἐβδομάδες ὁλόκληροι παρήλθον χωρὶς ἡ Ὑβελίνη ν' ἀκούσῃ  
γινόμενον λόγον περὶ τῶν δὲ Πρεζίνς. Μόνον κατὰ τὴν πρώτην  
τοῦ ἔτους ἔλαβε σύντομον ἐπιστολὴν τῆς Βέμβας οὐδένα λόγον  
ποιουμένης περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἀγγελουμένης ὅμως τὸν προ-  
σεχῇ αὐτῆς γάμον, μεθ' ἐνὸς τῶν πλείων οἰκούντων μικρῶν κτη-  
ματιῶν. Ἡ Ὑβελίνη εἶχεν ἐλπίσει καλλίτερα πράγματα μετὰ τὸ  
τολμηρὸν αὐτῆς δικάζημα. Ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ αὐτῆς ἐσπέραν τινὰ